

VECKOBLADET

Nr 35 i webbform

071130

Antirasism på Smålands

Var med på Smålands antirasistiska kväll fredagen 30 november!

Det kommer att vara föredrag, film och allmänt trevligt.

Det blir mysigt och alkoholfritt och öppet för alla.

Mellan kl 17-24 på Smålands Nation alltså. Kastanjeg. 7 Korpamoen.

Kom dit!

Klimatdemonstration i Lund den 8 dec (och i Malmö)

För att uppmärksamma de pågående klimatförhandlingarna på Bali, har den 8:e december utropats till en internationell klimataktionsdag. Det är en perfekt tillfälle att visa hur många vi är som är oroad över den alarmerade utvecklingen och som vill se en kraftfull klimatpolitik lokalt, nationellt och globalt redan idag. Här i sydvästra Skåne planeras därför för två demonstrationer.

Tider:

Lund 12.00, samling på Stortorget,

Malmö 15.00, samling på Gustav Adolfs torg

Bakom manifestationerna står en rad ideella och partipolitiskt obundna organisationer, bland andra Miljöförbundet Jordens Vänner, Fältbiologerna och Naturskyddsföreningen.

Uppropet har också gått ut till de politiska partierna i Lund.

Paroller:

Klimaträttvisa nu!

Minska CO₂-utsläppen med 50% till 2020!

Inte en krona till nya motorvägar!

100% förnybara energikällor!

Stoppa exernhandeln!

Mindre kött – för klimatets skull!

Arrangör:

Arbetsgruppen för Klimataktion 8 december Skåne

Ett mycket intressant tips från Vänsterpartiet i Malmö, det är öppet för alla.

Försvarspolitik och EU:s militarisering - att både äta kakan och ha den kvar?

Tid: Tisdag 4 december kl. 18:30

Plats: Röda huset, Kvarnby Folkhögskola, Industrigatan 4

Du är välkommen till medlemsmöte med Vänsterpartiet den 4 dec.

Temat är försvarspolitik och EU:s militarisering. Partiet har tagit fram en ny politisk plattform som just nu är ute på remiss runtom i landet för att vi skall kunna tycka till om den.

Bakgrunden är att vår förra kongress tog ett beslut om att partiet förutsättningslöst skulle ta upp vår försvarspolitik till diskussion inom partiet med anledning av den förändrade politiska situationen i vår omvärld.

I dag är Sverige djupt involverat i EU:s militarisering där offensiva militära insatser är huvudingrediensen. I EU:s säkerhetsstrategi framgår att unionen under förespegling av uppgivna hotbilder ska kunna genomföra så kallade preventiva interventioner, som kan innebära angreppskrig och ockupation, och detta kan ske utan FN-mandat. Samarbetet med Nato har intensifierats så till den grad att svenska soldater nu strider i Afghanistan med Nato-embelm på utrustningen. Ändå hävdar både den borgerliga regeringen och socialdemokraterna att den militära alliansfriheten är intakt.

Hur skall Vänsterpartiet agera? Kan det finnas en motsättning mellan partiets stöd för försvarsomställningen och våra villkor om neutralitet och alliansfrihet? Hur kan Sverige delta i internationella insatser utan att bli en bricka i EU:s militarisering? Vilket militärt försvar bör Sverige ha för att kunna hävda alliansfriheten i en ganska osäker och oförutsebar framtid? Vad kan göras för att återupprätta FN:s ställning?

Vänsterpartiet Malmö har bjudit *Tommy Jansson, EU-politisk sekreterare* i partiet och som också är en av de tre författarna till plattformen till att inleda diskussionen. Kom och säg vad du tycker. Alla är välkomna!

Mer Toblerone efterlyses

Jag har i tidigare VB-nummer kritiserat vänsterpartiet i Sverige och Skåne för dess förslag om försöksverksamhet (bland annat just i Skåne) med gratis kollektivtrafik. Det är ett förslag som obevekligen skulle dränka denna trafik på intäkter just när pengarna behövs mer än nånsin – till spår och tåg, till bussar och till höjda löner åt bussarnas förare eftersom det är så svårt att rekrytera nya. Visst är det trist att Skånetrafiken höjer sina taxor efter nyår, men var ska regionen annars ta pengar? Från sjukvården?

Som sagt, det är ett dåligt förslag från Vilmer Andersen med flera.

Men vad ska man då säga om Mona Sahlin?

Ånghwisslan är en nyhetsbulletin för tågentusiaster. (En av roterande redaktörerna är för övrigt Gunnar Håkansson, känd mp-politiker i Lund och sporadisk VB-skribent.)

Karaktäristiskt för innehållet är notiser som ”T44 320+329 sågs på Kalmar C med vagnuttagning från Tjärhovet den 1 november.” Men det finns också en avdelning som heter Ekonomi och trafikpolitik. I nr 2424 refererades (via Arbetarens nätupplaga) vad Mona Sahlin hade sagt på ett möte som Miljöförbundet Jordens Vänner ordnade i Stockholm. ”Den riktigt stora utmaningen är kollektivtrafiken, sade hon. Den skall vara gratis eller rättare sagt skattefinansierad, eftersom ingenting är gratis.”

Referatet fortsätter: ”Exakt hur detta skall gå till visst hon däremot inte.” Nä nä.

Att ett marginellt parti på desperat jakt efter profilfrågor föreslår en begränsad försöksverksamhet är illa nog. Men här handlar det om ledaren för ett parti som 2010 ska bilda regering, enligt en stor majoritet i opinionsmätningarna. En tolkning kunde vara att Mona har blivit utopisk socialist. Trafik åt var och en efter hans behov. Men den utopin är

faktiskt inte rimlig när vi går mot ett samhälle som måste hushålla, och då prismekanismen faktiskt är ett smidigt verktyg. Och det är inte Monas sak att måla upp ljusblåa utopier. När hon säger att kollektivtrafiken inte ska kosta något för brukaren finns det människor som väntar sej att hon som blivande makthavare ska förverkliga det kravet.

Är det då fel att en politiker säger vad hon eller han tror att den aktuella publiken vill höra? Ja, i huvudsak. För om politikern sprider ut utopier och löften som inte kan förverkligas späder han eller hon på det kända p-föraktet.

Men den rimliga tolkningen är att Mona inte vet vad hon snackar om, är okunnig om kollektivtrafik. Hon är ju kvinnan som hade hundra p-böter och som enligt egen utsago älskar att köra bil. Enligt referatet ”stöder hon beslutet att satsa 25 miljarder kronor på den sexfiliga motorvägen 'Förbifart Stockholm'”.

Vi kan inte ha ett pucko som regeringschef. Det var det några ledande socialdemokrater som insåg en gång, och så läckte de tips som ledde till Tobleroneaffären. Var finns ni nu, när ni verkligen behövs?

Gr

Varför flyr de?

Läsning för Göran Johansson

2001 anföll USA och andra stater det talibanstyrda Afghanistan. Idag, sex år senare, kan inget slut på kriget skönjas. Hundratusentals afghaner tvingas fly. Krigsherrar förtrycker folket.

2003 bröt USA och ”villiga” stater mot folkrätten och anföll Irak. Idag, snart fem år senare, kan inget slut på kriget skönjas. Miljontals irakier tvingas fly.

2006 anföll Israel uppmuntrat av USA, Libanon. En lovande demokratisk utveckling avbröts. Tiotusentals libaneser tvingades fly. Till följd av kriget riskerar Libanon idag ett inbördeskrig, som kan tvinga fram en ny flyktingvåg.

Förra julen invaderade Etiopien, stött av USA, Somalia. Idag, ett år senare, kan inget slut på kriget skönjas. En påbörjad fredlig organisering under de islamiska domstolarna avbröts.

Krigsherrar tog tillbaka makten. Hundratusentals somalier tvingas fly.

Nu hotar USA Iran...

Hotet

Regimen i Iran är faktiskt lika vidrig som Saddam Husseins Irak eller regimerna i Saudiarabien och Uzbekistan (stödda av USA eftersom de står på rätt sida i ”kriget mot terror”). Talibanernas Afghanistan och de islamiska domstolarnas Somalia är inga drömsamhällen.

Men krig är inte lösningen. Krig är tvärtom den ultimata formen av terror. Vad ett krig mot Iran skulle innebära kan bara anas. Krig förstör människornas samhällen och tvingar folken att fly. Krig stoppar en möjlig demokratisk utveckling. USA:s militärindustriella komplex och de som styr det är den enskilt största orsaken till flyktingkatastroferna, även om de inte är den enda.

Gunnar Stensson

Tiina Rosenberg:

Vad som händer när kön sätts först

Tiina Rosenberg inledde Demokratisk Vänsters diskussionsmöte i tisdags på temat "Vad är bra feministisk vänsterpolitik?".

Hon skissade snabbt upp två linjer. Feminism som social rörelse med många olika grupper som uppstår i speciella sammanhang. Eller starta ett parti som Fi gjorde med ett gäng kvinnor som bestämmer sig för att sätta kön först, överordnat alla andra perspektiv.

Tiina Rosenberg gjorde en historisk tillbakablick över feminismen de senaste tjugo åren. Hon beskrev mycket målande hur hon höll ett föredrag 1980 på Karl Marxuniversitetet i Leipzig. Föredraget var en exposé över feminismen inom arbetarrörelsens olika grupperingar. Hon var ung och tyckte att hon gjort en mycket bra och gedigen genomgång. Men hon möttes av en reaktion från publiken som om hon varit en del av en kör, och själv tyckt att hon sjöng jättebra, men i själva

verket hade hon sjungit alldeles falskt. I början av åttiotalet var det inte opportunt att prata om feminism inom vänstern. Feminismen behövdes inte. Om socialismen infördes så blev allt bra även för kvinnorna. I början av 80-talet bestod vänstern också av många befrielserörelser t.ex. från Sydafrika och Latinamerika. Från det hållet hade man uppfattningen att feminism enbart var en fråga för vita kvinnor från rika länder.

Efter murens fall 1989 kom besvikelsens tid. Carl Bildt blev statsminister och vänstern var på tillbakagång.

Gudrun Schymans tid

Sen kom Gudrun Schymans tid. Förutom att hon visade sina skor i media så vände hon vänsterns tillbakagång. Vänstern hade inte längre ansvar för vad som hänt i Sovjet och partiet fick 12 procent av rösterna i riksdagsvalet. Gudrun drog många till vänstern som varken hade varit vänsterpartister eller socialdemokrater tidigare.

Sen kom mejlet den 30 september 2003 från Gudrun Schyman till svenska feminister med en uppmaning att ta ett feministiskt initiativ. Fi är en anarkistisk direktaktion. Folkvalda kvinnor sluter sig samman och lämnar sina partier. I praktiken var det dock bara Gudrun som lämnade.

Därefter kom Könskriget, dokumentären på TV. Invektiven började hagla i media. Dramaturgin var given i förväg. Hela etablissemangen slog sig samman för att abortera missfostret. Det finns mycket material som någon statsvetare kan analysera när det har gått lite mer tid. Tiina menar att man i Fi underskattade betydelsen av ideologisk diskussion. Man överskattade tanken att det räcker att vara feminist.

Idag finns inte någon samlad kvinnorörelse, bara olika kvinnogrupper, konstaterar Tiina. Och enligt tidskriften Arena är vänster idag det som är mindre höger.

Vad handlar feminismen om? Handlar feminismen om kvinnor eller handlar den om kön? Var kommer klassbegreppet in? Nu har vi det nya arbetarpartiet. Vi har ministrar som Beatrice Ask och Jan Björklund som stoltserar med sin arbetarklassbakgrund. Vem är egentligen arbetarklass idag? Många som identifierar sig som medelklass kan inte mäta sig ekonomiskt med t.ex. snickare. I synnerhet kvinnor. Och de kommer inte att få bättre betalt.

Socialdemokratisk nostalgi

Socialdemokraterna kommer att ha kvar kvinnorna som basen i partiet. S-kvinnorna är lojala mot socialdemokraterna. Synd bara att socialdemokraterna inte är lika lojala mot kvinnorna. Men än så länge har Sverige en socialdemokratisk nostalgi som håller solidaritetsbegreppet

uppe.

Men för att vinna nästa val menar Tiina att socialdemokraterna måste öppna sig mot andra rörelser och partier. Hon målade upp ett scenario där socialdemokraterna, när de vunnit nästa val bildar regering med mp, olika vänsterpartier, fi och många andra duktiga personer. Risken är att socialdemokraterna i stället marknadsför sig som det ännu nyare arbetarpartiet och ger regeringsposterna till intetsägande sossar.

Är då parlamentet den rätta platsen för feminism eller ska vi nöja oss med att organisera oss utanför och påverka. Tiina tar exempel från den finska vårdpersonalen som ville ha höjda löner. De hotade med att gå i strejk för sina krav. I en månad arbetade men i statsförvaltningen. Inte med att omfördela i budgeten för att göra det möjligt att höja lönerna utan med att utarbeta ett lagförslag som skulle göra det olagligt för vårdpersonalen att strejka. Presidenten, som är kvinna, tvingades skiva under den nya lagen som riksdagen beslutat om. Så blir det för ett litet parti i parlamentet. Ständigt överkört och ständig anpassning till majoritetens beslut. Tiinas egen erfarenhet av mediedrevet mot henne själv i Fi förskräcker henne. Hon refererar till Maud Edwards som i "Det mest förbjudna" beskriver vad som händer när kvinnor organiserar sig och vill ha makt. Hur hela det etablerade samhället går samman i en given dramaturgi för att stöta bort de hotfulla kvinnorna.

I diskussionen efteråt behandlades olika svårigheter som t.ex. erfarenheten av att bilda ett parti, om de påfrestningar som det innebär att vara ständigt exponerad i media. Det pratades om vikten av att ha stöd av en organisation. Det hade Gudrun Schyman men inte Frankrikes Ségolène Royal. Men det pratades också om möjligheter som t.ex. arvet från den svenska kvinnorörelse som under 50-talet vände hela nationen i sitt fredsarbete mot atomvapen och om den framtida möjligheten att det kan utkristalliseras en kvinnorörelse ur den aktuella miljörörelsen.

Kajsa Theander

Berättelser från [SKOH-nah]

Ska sammanträden, t.ex. i kommunfullmäktige, få ta tid? Javisst, så klart, demokrati är viktigt. och under vänsterpartiets genombrottsår i Lund kommunfullmäktige på 1970–80-talen kändes det särskilt angeläget att slå vakt om att människor fick tala till punkt även om borgarna demonstrerade genom att mangrant lämna salen. Ändå, det finns en gräns när talandet hindrar andra viktiga saker.

Av och till besöker jag numera Lunds kommunfullmäktige. Det ärende som har dominerat oktober- och november- sammanträdena har varit "direkt skolpeng", ett borgerligt förslag om hur resursfördelningen till skolan ska gå till. I ursprungsversionen var det enkelt och principiellt: sätt en prislapp på varje elev och låt den avgöra vad respektive skola ska ha för anslag. Tanken är nog att man sedan ute på skolorna ska bestämma själva och inte få några pekpinningar från centrum genom riktade anslag. I praktiken bryter detta förstås samman: man kan t.ex. inte driva en skola i Revingeby om man bara får pengar efter hur många elever där går. Det finns många andra icke-linjära fenomen som stör bilden och borgarna har mycket riktigt fått modifiera sitt förslag efter hand och mer lär det bli. Man kan nog lugnt säga att det är ett ogenomtänkt system, illa omtyckt av berörd personal men nu genomtrumfat av borgarna av prestigeskäl.

Inga vassa knivar i lådan

Nåväl, på fullmäktiges oktobersammanträde debatterades frågan i tre timmar innan det blev återremiss.. Och i förra veckan var det dags igen, nu med två timmar. Jag vill påstå att det är sådant som sänker intresset för politik bland folk. Är då frågan oviktig? Nej och förslaget är inte bra. Det är ytterligare ett i raden av borgerliga förslag som visar att förmågan att styra

Lund inte är den bästa på den borgerliga sidan. Någon har uttryckt det så att Bergwall, Klette och Helmfrid visserligen är trevliga personer, men att de kanske inte tillhör de vassaste knivarna i lådan.

Det jag ser som problemet är att frågan om metoden för resurstilldelning befinner sig ett snäpp upp på abstraktionsstegen. Den typen av frågor älskar politikerna själva att tala om och diskutera, medan vi andra finner det anslagstekniskt, torrt och blodlöst. Det blir en angelägenhet för de redan insatta som tränger undan utrymmet för frågor med mer konkret innehåll. Tja, detta är alltså min mening. När jag pressade Mats Olsson, ledande v-politiker i fullmäktige visade han sig ha alibi: han hade vid novembermötet bara yttrat sig tre gånger i debatten, i samtliga fall med korta repliker, så för all del. Då är det nog värre ställt med fru Klette. Hon använde exakt samma anförande vid novembersammanträdet som vid oktobersammanträdet, i alla fall enligt vad en av v-ledamöterna påstår. Återbruk är ju tidens lösning, men det är förstås att gå för långt.

Ett riktigt turistparadis

Skåne är det mest uppskattade turistlandskapet i Sverige ser jag i tidningen i veckan och blir inte förvånad. Svenskarna tycker att Skåne är omväxlande medan danskarna ser det som rena vildmarken. Jag håller med båda. Omväxlingen är lätt att styrka men vildmarken är det många här som inte vill kännas vid. Men Skåne är ju ett riktigt skogslandskap så fort man rör sig utanför slätterna på västsidan. Kolla bara på alla timmerbilarna man möter ute i ödebygderna, t.ex. kring Rebbetuaröd. Man kan åka till Fjällmossen vid Hörby och plocka hjortron och se på orrspel (dock inte samtidigt). Skogarna är fyllda med vilda djur: under jaktåret 2006/2007 sköts 340 älgar i Skåne etc.

En annan sida av Skåne (angiven uttalsanvisning "SKOH-nah") framskyntade i New York Times i höstas under rubriken "Det goda livet på svenska Rivièran"). Man besökte t.ex. Båstad och åt hummerpizza på Pepe's Bodega (pris \$70), därefter Torekov, Kåseberga, Borby, Ingelstorp och Falsterbohalvön. Mycket tal blev det om det vackra folket som rör sig mellan Båstadtennis och Falsterbo Horse Show innan det är dags för St.-Tropez. På Bjärehalvön finner man "picturesque potato fields", Österlen liknas vid Provence medan i Skanör "the tree-shaded lanes have just the right mix of lively cafés, art galleries and ice cream parlors".

Själv saknade jag några uppskattande ord om oss skåningar: vårt väna sinnelag och våra vinnande personligheter. Vi här i den svenska södern har ju också rytmen i blodet – ta t.ex. Peps – och Lunds universitet tillhör ju den absoluta världstoppen även om de småskurna människorna i Stockholm ännu har nekat oss Nobelpris. Och vi är med vår tid. Datorer är ju helt ute numera, en tillfällig vurm om man säger så, så nu ska universitetet lägga ner undervisningen i datavetenskap. Och hur det nu är så har vi i alla fall de vackraste magnolierna bland de skandinaviska universiteten.

Lucifer

Kristidender IV

Den kristna högern i USA – en fara för demokratin?

Amerikaner kommer från Mars, kontinentaleuropéer kommer från Venus, engelsmän kommer från någonstans däremellan. Och visst finns det skillnader. Amerikaner är uppenbarligen mera religiösa, mera krigiska, mera rädda för omvärlden och mera övertygade om sin egen godhet än vi. Dessutom är de "exceptionalister". Ett utvalt folk som har till uppgift att leda mänskligheten mot en bättre värld. Utvaldheten är ett arv från de första invandrarna som skulle bygga ett nytt Jerusalem i den nya världen. Ronald Reagan talade om "the shining city

on the hill”. Zbigniew Brzezinski skriver i sin senaste bok (1) att utan amerikanskt ledarskap hamnar världen i ett totalt kaos. Dessa amerikanska särdrag har fått sina mest extrema uttryck i de radikala delarna av den evangeliskt kristna rörelsen.

Det apokalyptiska USA

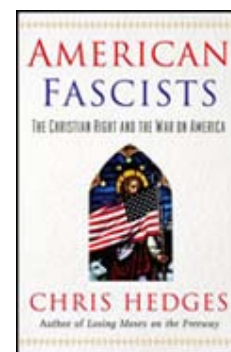
Evangelismen i USA har nu hundra år på nacken. Redan från början var det apokalyptiska centralt. Samhället sågs som ett sjunkande fartyg. Guds straff för människornas syndiga leverne stod för dörren. Sådana undergångstankar fick sedan näring; efter Hiroshima kunde en amerikan med rätta fråga sig: ”Om vi som är goda kan göra så mot våra fiender, varför skulle våra fiender som är onda inte göra likadant mot oss?” Den för oss svårbegripliga fruktan för och paranoida inställning till omvärlden, som tycks känneteckna den amerikanska allmänheten i dag, verkar mindre vara en rädsla för individuell död än en fruktan för kollektiv död. Det påminner om den fruktan för ”mors repenta” som på medeltiden framkallades av pestsjukdomarna. Judeutrotningen under nazismen, hotet om ömsesidig förintelse under det kalla kriget – ”mutual assured destruction (MAD)” – och på senare tid terrorismen, tsunamin, Katrina, bränderna i Kalifornien och klimathotet – allt sådant kan underbygga en känsla av annalkande undergång. Rädslan och osäkerheten har utnyttjats av USA:s politiska ledare för att bygga upp världshistoriens väldigaste krigsmakt och föra ständiga krig mot förmenta fiender, och av de högerkristna ledarna för att övertyga folket om att ett Armageddon står för dörren.

Enligt en gallupundersökning kan ungefär hälften av den amerikanska befolkningen betecknas som born-again Christian eller Evangelical Christian. Andra studier har lägre siffror. Det betyder i alla fall att om alla högerkristna röstade på republikanerna skulle demokraterna inte ha en chans. Men så är det inte. En valplatsundersökning vid valet 2006 visade att endast 23% kallade sig evangeliska kristna och av dessa röstade 78% på Bush. Den evangeliska rörelsen är inte på något sätt monolitisk utan består av tusentals församlingar, sekter och organisationer som sinsemellan kan ha mycket motstridiga prioriteringar och värderingar.

Guds avsikt

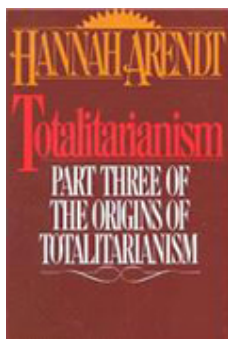
Chris Hedges växte upp i ett litet presbyterianskt jordbrukssamhälle norr om New York. Hans far var präst och själv fick han prästutbildning men blev aldrig prästvigd. I stället blev han utrikeskorrespondent, bl a för New York Times under 20 år och sedan har han verkat som högskolelärare och författare.

Han har skrivit en bok om den kristna högern i USA (2). Han beskriver sig själv som en troende kristen men tar avstånd från all bokstavlig tolkning av bibeln. ”Vi kan inte veta någonting om vad Gud har för avsikt med mänskligheten” skriver han. Han har skaffat sig en gedigen kunskap om den kristna högern i USA genom att delta i deras seminarier, intervju medlemmar, läsa böcker utgivna av kristna bokförlag och lyssna på predikningar vid stora och små möten i rörelsens regi. Hans intresse har fokuserats på den radikala kärnan i den evangeliska rörelsen - dominionisterna (3) – som uppskattas utgöra 5-12% av USA:s befolkning och har sina rötter i radikal kalvinism. De har ett inflytande som inte står i proportion till deras antal. De har sex nationella TV-stationer som vardera når 10-tals miljoner hushåll och de har större delen av landets mer än tvåtusen religiösa radiostationer. De har

majoritet i 36% av delstatliga kommittéer i stater dominerade av det republikanska partiet och betydande minoriteter i de övriga. Vid kongressvalet 2006 fick fyrtiofem senatorer och 186 ledamöter av representanthuset höga värderingar av högerkristna organisationer. Den mest betydelsefulla boken för dominionisterna, skriven 1973, är "The Institutes of Biblical Law" av R.J. Rushdooney där författaren pläderar för ett kristet samhälle som är strängt, oförsonligt och våldsamt.

I Sverige händer det av och till att vi får besök i hemmet av Jehovas vittnen men för övrigt är det ovanligt hos oss att politiska eller religiösa organisationer använder den metoden för att nå ut med sina budskap. I USA däremot är dörrknackning desto vanligare i sådana

sammanhang. Chris Hedges beskriver i sin bok hur det gick till när han deltog i ett högerkristet seminarium där församlingsmedlemmar instruerades i konsten att rekrytera nya medlemmar. Den viktigaste målgruppen är människor i kris. Skilsmässa, konkurs, arbetslöshet, sjukdom, nära anhörigs död eller sjukdom, depression, ensamhet – allt sådant ansågs skapa en god jordmån för det högerkristna budskapet. Sedan gällde det att "bli vän" med föremålet för värvningen - lyssna, berömma, smickra, finna gemensamma erfarenheter. Det rent religiösa väntar man med, men har en liten bibel i bakfickan. När man lyckats få vederbörande att komma till ett församlingsmöte påbörjas "love-bombing". Två eller tre

familjer i församlingen koncentrerar sitt intresse på nykomlingen, bjuder hem honom eller henne på middag och gör sitt bästa för han/hon skall trivas i miljön.

Reglernas värld

För en person som länge varit förtvivlad, känt sig värdelös och överflödig (utbränd?), kan det nog bli en överväldigande upplevelse att plötsligt hamna i en kärleksfull gemenskap, bli uppskattad och bekräftad - sedd. Men efter ett tag kommer reglerna. Nykomlingen uppmanas att bryta alla kontakter med den tidigare församlingen och med vänner och bekanta som inte också är frälsta. Lydnad inför församlingens ledare är ett måste. Man får lära sig att mannen är auktoriteten i familjen. Kvinnan skall lämna yrkeslivet och återvända till hemmet. Barnen skall uppfostras till att inse faderns auktoritet och helst undervisas i hemmet (två miljoner amerikanska barn får nu sådan hemundervisning). En kvinna skall vara gift annars står hon utan ledning. Om hon inte kan ordna det själv bistår församlingen med förslag till make. För många är nog de nya påbuden svåra att acceptera men rädslan för att bli utesluten gör att man faller till föga. Om man känner motstånd mot reglerna är man kanske inte en lika god kristen som de andra. Skuldbeläggning är ett viktigt inslag i medlemskontrollen.

Dominionisternas hierarki och arbetsmetoder påminner starkt om Hannah Arendts beskrivning av den typiska totalitära rörelsen (4). Ovillkorlig lydnad för överordnade. Rädsla för att bli utesluten. En militant, hemlighetsfull kärna omgiven av skal av medlemmar med successivt mindre insyn i ledningens planer. Det yttersta skalet står för kontakten med allmänheten och för fram ett utslätat budskap utan alltför skrämmande inslag. Ett "nyspråk" där vardagliga ord som frihet och kärlek får en annan betydelse. Paranoia – man är förföljd av homosexuella aktivister, feminister, sekulära humanister och liberala media.

Dominionisternas mål är en teokrati där bibelns ord är den högsta auktoriteten för regering, lagstiftning och rättskipning. Vita amerikanska protestanter med den rätta tron har ett gudomligt uppdrag att styra i första hand USA och på sikt hela världen.

Den kristna högerns allians med sionisterna och Israel-lobbyen kan synas märklig. Den anses bygga på föreställningen att Jesus inte återvänder förrän judarna fördrivit palestinierna och behärskar hela Israel. Att de judar som då inte konverterar till kristendomen är dömda att förgöras, talas det inte om.

Evangelisk infiltration

Den evangeliska rörelsens försök att infiltrera den amerikanska krigsmakten tycks ha varit

ganska framgångsrika. Vid Pentagon finns en grupp – Christian Embassy – som leder bibelstudier och har producerat en undervisningsvideo som bl a skildrar hur kristna soldater strider mot arméer med annan trosinriktning. Den amerikanske generalen Paul Sutton tjänstgjorde en tid vid den amerikanska ambassaden i Ankara. Efter att turkiska tidningar avslöjat att generalen utnyttjat korstågsvideon blev denne kallad till höga turkiska militärer som gav amerikanen en lektion i vikten av åtskillnad mellan kyrka och stat. Amerikanska soldater i Irak har klagat över att de av högre befäl mer eller mindre blivit tvingade till att delta i religiösa sammankomster med evangelisk inriktning. Vid det amerikanska flygets krigsskola i Colorado Springs beordrade skolans chef (sannolikt enligt direktiv från försvarsdepartementet) att alla skulle se filmen ”The Passion of Christ”. Denna har kritiserats för att ha gett en alltför bokstavlig tolkning av bibeln genom att låta judarna döda Jesus trots att forskning visat att dådet utfördes av romarna. Fyratusen kadetter såg filmen och därefter blev judiska kadetter och kristna kadetter som inte hade den ”rätta” tron trakasserade och mobbade av born-again-kadetter. Skolledningen försökte förgäves tysta ned det hela. En utredning genomförd av en grupp från Yale University resulterade i att skolchefen fick sparken.

Erik Kågström

- (1) Zbigniew Brzezinski 2007 ”Second Chance”.
- (2) Chris Hedges 2006 ”American Fascists, The Christian Right and the War on America”.
- (3) Sara Diamond 1995 ”Road to Dominion”
- (4) Hannah Arendt 1951 ”The Origins of Totalitarianism”.

I kommande nummer: Neokonservatismen i USA under 2000-talet. Paul Krugmans nya New Deal

Domen

Han sa: ”Ni fattiga syndare! Utan förväntan om lön hjälper ni dem som hungrar, törstar, är hemlösa, nakna, sjuka och fängslade. Då hjälper ni mig också. Ni är värda himmelriket.”

Sen sa han: ”Ni rättfärdiga kommunalråd! Utan att bry er om att se, går ni förbi dem som hungrar, törstar, är hemlösa, nakna, sjuka och fängslade. Då går ni förbi mig också. Så stick åt helvete!”

Det sa Jesus när tiden blivit knapp och han tydligt måste sammanfatta vad som var viktigast. Skulle de som hörde honom förstå vad han sagt och komma ihåg det?

Det gjorde de faktiskt. Han avrättades några dagar senare, kanske delvis just på grund av detta yttrande. Därför bevarade de det tyst i sitt minne.

Det handlade inte om dogmer, budord och riter. Det var inte religiöst. Det blev heller inte särskilt uppskattat, vare sig i den kyrka som senare organiserades eller i de stater som kallade sig kristna. Men det blev en del av folkens historiska arv.

Det nedtecknades på grekiska bortåt femtio år efter det att det fälldes, visserligen omformat och utsmyckat i tidens teologiska stil, men utan att helt förlora sin revolutionära kraft. Det återfinns i Matteus 25:34-44. I Sverige slank det in i gudstjänstordningen på domssöndagen. Den inföll i år den 25 november.

Gunnar Stensson

Extremt köpcentra vid Mobilia Medveten planering för upptrappad klimatpåverkan

Tio år – det är den tid som mänskligheten, enligt de senaste bedömningarna (bland annat från FN), har på sig för att undvika en omfattande klimatkatastrof. Lunds kommun ligger lågt framme i klimatarbetet. Eller?

I "LundaEko" Lunds program för ekologiskt hållbar utveckling" har som första uppsatta mål: "Utsläppen av koldioxid per invånare inom Lunds kommun ska, som medelvärde för perioden 2008-2012, ha minskat med 6 procent jämförd med basåret 1990." Det låter väl bra?

Jo, målet är bra, utifrån de fakta om uppvärmningen som var kända när LundaEko antogs för ett par år sedan. Med de nya forskningsrön som nu föreligger måste målet skärpas.

Planering för ökade koldioxidutsläpp

Fast det stora problemet är inte i och för sig de mål som har satts upp. Det stora problemet är att den politiska majoriteten i Lund planerar för en kraftig ökning av koldioxidutsläppen. ESS-anläggningen, det nya höghuset vid infarten till Ideon-området och Trafikplats Råby är några exempel på verkkningsfulla biltrafikalstrare som välkomnas av majoriteten utan att kompensande åtgärder vidtas, dvs. åtgärder för att minska biltrafiken i andra delar av trafiksystemet.

Fem fotbollsplaner

Det allra senaste planerade tillskottet av biltrafikalstrare är en kraftig utbyggnad av framförallt dagligvaruhandeln på Gunnesbo, dvs vid Mobilia.

Från byggnadsnämnden finns nu ett planförslag om att den nuvarande butiksytan på 8500 kvm ska byggas ut med ytterligare 27 000 kvm med tonvikt på butiker, men också en del andra verksamheter. Den sammanlagda ytan skulle därmed bli lika stor som 10 affärer av den befintliga ICA Kvantumbutikens storlek – eller lika stor som fem fotbollsplaner!

Tredubbling av trafikmängderna

Den tillkommande handeln vid Mobilia är självklart, precis som den nuvarande, riktad mot bilbundna kunder. Biltrafiken till och från området kommer därför att nästan tredubblas från dagens ca 1300 bilar per maxtimme till 3500 per maxtimme, alltså nästan en tredubbling av biltrafikmängden.

Vad denna trafikökning kommer att innebära i form av koldioxidutsläpp, avgaser, buller, trafikolyckor, trängsel och förstärkta barriäreffekter har byggnadsnämndens majoritet försiktigtvis undvikit att redogöra för. Det är dock uppenbart att detta bilberoende megaköpcentrum står i strid med de flesta av de klimat- och miljömål som Lunds kommun så högtidligt satt upp.

20-procentig biltrafikökning

Om ingenting görs åt biltrafiken i Lund kommer den allmänna trafikökningen (av motorfordon) i kommunen fram till 2012 att vara 20% jämfört med nuläget. År 2025 kommer ökningen att vara 50%! (Detta framgår av den trafikutredning som finns som bilaga till planförslaget.) **Den politiska majoritetens planering går inte bara ut på att underlätta för denna trafikökning: den vill också fullt medvetet och med berätt mod späda på utsläppen av klimatgaser ytterligare genom att bifalla byggandet av detta extremt**

bilberoende köpcentra vid Mobilia.

Utarmning av stadskärnan

En annan effekt av detta megastora handelsområde vid Mobilia är givetvis att förutsättningarna för en god standard på dagligvaruhandeln i övriga staden försämras. Som framgår av förslaget kommer nyetableringen på väster att minska dagligvaruhandeln i centrum med upp till 30 % och försämma förutsättningarna för ett bra utbud av dagligvaror i flera stadsdelar. Allra värst drabbas Klostergården och Öster som riskerar att förlora varsin butik. (Dessa konsekvenser för handeln strider dessutom uppenbart mot den policy för handel som kommunen har antagit. I policyn slås fast att såväl centrum- som stadsdelshandel ska värnas!)

Alla berörs

Om planen förverkligas kommer detta att påverka praktiskt taget alla lundabor: bilavgaser, trängsel, barriäreffekter kommer att öka, samtidigt som vi späder på klimatförändringen. Den kommersiella servicen i bostadsområdena försämras samtidigt som stadskärnan utarmas och handelns tyngdpunkt kommer att ligga i en icke-stad en bra bit väster om stadskärnan.

Stadsbyggnadsdirigenten Paulsson

Hur ser möjligheterna att stoppa etableringen ut? Inte särskilt goda, dessvärre. Samtliga borgare och socialdemokraterna är klart uttalat för en utbyggnad. Hoppet står till att en kraftig opinion från lundaborna kan förmå socialdemokraterna och ett eller flera borgerliga partier att tänka om. En annan möjlighet är att det kan bli problem att få de olika fastighetsägarna (av vilka Lunds stadsbyggnadsdirigent Arne Paulsson är en) i planområdet att samsas kring utbyggnaden och att planen därför inte kan förverkligas.

Hur som helst: slaget är inte förlorat förrän planen beslutats av fullmäktige och vunnit laga kraft. Det är det en bra bit kvar, än så länge rör det sig om "Program för detaljplan", dvs det första konkreta planeringssteget.

Därför måste nu alla miljövärnare samla krafter för att nå ut till lundaborna med information om och debatt kring megaköpcentret vid Mobilia. Planen måste stoppas!

Ulf Nymark,

ordförande i Demokratisk Vänster